USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) I. K., b) I. K., c) nezl. V. K.,** zastoupena svou zákonnou zástupkyní žalobkyní b), všichni zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Veronské náměstí 590, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. OAM-1049/ZA-ZA11-K03-2016, a ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-K03-2016, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b) a c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Az 66/2017 - 39,

takto:

I. Kasační stížnosti žalobců **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozsudek městského soudu

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Az 66/2017 - 39, žaloby proti rozhodnutím žalovaného, kterými nebyla žalobcům a), b) a c) udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jejich případech nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

II. Kasační stížnosti žalobců a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci a), b) a c) [dále jen „stěžovatelé“, nebo „stěžovatel a)“, „stěžovatelka b)“ a „stěžovatelka c)“] v zákonné lhůtě kasační stížnosti z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[3] Stěžovatelé konkrétně namítli, že žalovaný zjistil nesprávně skutkový stav ve vztahu k diskriminaci etnických menšin, především při nasazování v bojích v Doněcké a Luhanské oblasti. A dále ve vztahu ke zdravotnímu stavu nezletilé stěžovatelky c), která nyní studuje ve speciálním programu pro slaboslyšící, což jí na Ukrajině nebylo umožněno, protože tam tato zařízení neexistují. Uvedené nebylo posouzeno ani městským soudem. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na názoru, že stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal plně na své vyjádření k žalobám a navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, případně ji zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že jsou podány včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobami oprávněnými (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelé jsou rovněž zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Po konstatování přípustnosti kasačních stížností se soud zabýval jejich přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují vlastní zájmy stěžovatelů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Stěžovatelé namítli, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav ve vztahu k diskriminaci etnických menšin, především při nasazování do bojů na Ukrajině, což nebylo následně reflektováno ani městským soudem, stejně jako ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatelky c).

[8] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany jsou samotní žadatelé. Právě z obsahu jejich žádostí a pohovorů s nimi je v následujících fázích řízení vycházeno. Žadatele tedy stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je poté rozloženo mezi ně a správní orgán. Správní orgán tedy zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývají z výpovědí žadatelů v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, nebo rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32). Příléhavým je v této souvislosti i odkaz na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého *„(a)bsence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými*“. Nejvyšší správní soud tak v daném případě neshledal důvodnou obecně uplatněnou námitku stěžovatelů o nedostatečných skutkových zjištěních, když správní orgán ve svém posouzení věci vycházel právě ze zjištění učiněných v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, která vyplývala z výpovědí stěžovatelů.

[9] Co se týče konkrétně nasazení stěžovatele a) do bojů na Ukrajině, bylo zjištěno, že stěžovatel a) nebyl ani v době pobytu na Ukrajině, ani později v ČR povolán do armády. Městský soud, ve shodě s názorem žalovaného [strany 6 – 7 a 10 rozhodnutí žalovaného týkajícího se stěžovatele a)], nadto upozornil, že *„jsou žalobcovo povolání do armády a tím spíše jeho nucená účast v bojových operacích vysoce nepravděpodobné. Žalobce nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu, nikdy nepřevzal povolávací rozkaz do armády a v době vydání napadeného rozhodnutí mu bylo téměř 35 let. Podle souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 11. 2016 byly poslední vlny mobilizace vyhlášeny v roce 2015, roku 2016 žádná mobilizace vyhlášena nebyla a ani se o žádné neuvažuje, na východoukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale toliko dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, v letech 2015 a 2016 proběhla demobilizace vojáků mobilizovaných v letech 2014 a 2015; na Ukrajině je sice základní vojenská služba povinná, avšak odvodní věk je stanoven mezi 18 a 27 lety; samotné vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není klasifikováno jako trestný čin*.“ (bod 20 rozsudku městského soudu). Pokud tedy žalovaný i městský soud zjistili, že nasazení stěžovatele a) do bojů je nepravděpodobné, logicky se podrobně nevěnovali ani tomu, zda by mohl být potenciálně při nasazení do bojů diskriminován.

[10] V souvislosti s tvrzenou samotnou diskriminací etnických menšin Nejvyšší správní soud poukazuje na pohovory se stěžovatelem a) a stěžovatelkou b) ze dne 15. 12. 2016, reflektované v obou rozhodnutích žalovaného i rozsudku městského soudu. Z nich vyplynulo, že stěžovatelé nebyli osobně podrobeni jakékoliv diskriminaci z důvodu tatarského původu či ruskojazyčnosti, a to ani ze strany státních orgánů, ani soukromých osob. Jeden incident týkající se napsání vulgárního označení pro etnické menšiny na nemovitost stěžovatelů výše uvedené orgány zcela správně nepovažovaly za takový projev. Diskriminace uvedených menšin po návratu na Ukrajinu nebyla zjištěna ani ze zdrojů, z nichž žalovaný i městský soud vycházeli, konkrétně z informace MZV ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP [strana 10 rozhodnutí žalovaného týkajícího se stěžovatele a) a strana 7 rozsudku městského soudu].

[11] Se zdravotním stavem stěžovatelky c) se vypořádal jak žalovaný [především strany 6 - 7 rozhodnutí žalovaného týkajícího se stěžovatelek b) a c)], tak městský soud (bod 32 rozsudku městského soudu). Ačkoliv bylo zjištěno, že stěžovatelka c) má od narození sluchové postižení, toto nevyžaduje medikaci či operaci, stěžovatelka c) užívá naslouchátka, její stav je stabilizovaný a na Ukrajině byla kvůli svému postižení dokonce příjemkyní finanční dávky. Z pohovoru se stěžovatelkou b) pak vyplynulo, že stěžovatelka c) navštěvovala na Ukrajině speciální školu pro sluchově postižené. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by žalovaný zjistil v tomto ohledu nesprávně skutkový stav, jak namítají stěžovatelé. Naopak tento vzal uvedené sluchové postižení stěžovatelky c) při posuzování žádosti stěžovatelů v úvahu. Stejně jako při svém přezkumu městský soud.

[12] Nejvyšší správní soud nezjistil, že by žalovaný při zjišťování skutkového stavu nebo následně městský soud při jeho přezkumu jakkoliv pochybili, případně že by jejich rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Za těchto okolností konstatoval, že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že kasační stížnosti podmínky přijatelnosti nesplňují, a proto je podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu